

De Orde van Merg en Been

Mijn ouders zijn abnormaal normaal.

Niets aan hen is spannend.

Het leven van twee twijfelende slakken die bang zijn van snelheid is leuker om te volgen.

Neem nu de papa van Xander. Hij helpt kinderboeken maken. Hoe bijzonder is dat?

Of kijk naar de mama van Elif. Zij kiest mee hoe de nieuwste koekjes zullen smaken. Hoe cool is dat?

Ik zal het je zeggen: een triljoen keer cooler dan wat mijn ouders doen.

Mijn papa doet iets met cijfers. Hij is boekhouder. Maar hij houdt alleen boeken en papieren waar er amper tekst in staat. Zelfs de tijdschriften voor grote mensen die in de wachtkamer van de tandarts liggen zijn spannender.

Mijn mama doet iets met verf. Zij is schilderes.
Wow, hoor ik je denken. Zij maakt vast schilderijen waarop bekende kunstenaars jaloers zouden zijn.
Je denkt verkeerd. Mijn mama schildert vooral huizen. In wit. Soms grijs. Soms bruin. Heel uitzonderlijk eens in een soort rood. Maar daar stopt het avontuur.
Geen dropzwarte muren met suikerstokroze stippen.
Geen limonadegele schoorsteen met een grappig rokend mannetje erop zodat het lijkt alsof de schoorsteenrook van hem komt.
Niets van dat alles.

Gelukkig ben ik er zelf nog.

Op mijn rolschaatsen voel ik mij de koning van de stad.
Als een held op wieltjes. Alles en iedereen glijdt voorbij.
De eerste vakantiezon wringt zich tussen de bomen in mijn straat. Met een sprong waarop een sprinkhaan jaloers zou zijn, zweef ik langs de bladeren.
Even later kruipt de geur van een hamburger met ketchup in mijn neus wanneer ik langs een frietkraam rijd. De stad ruikt naar zomer.

Een geur die ik jammer genoeg even zal moeten missen ...

Deze zomermaand ruil ik de geur van de stad in voor de geur van het platteland. Opa en oma vertrekken op wereldreis en wij passen op hun villa.
Dat die villa in een dorp staat waar er meer koeien zijn dan mensen, moet ik er maar bijnemen.

Alles wat mijn ouders niet zijn, zijn mijn opa en oma wel. Opa zit meer in zijn bliksemsnelle Ferrari dan in zijn zetel en oma hangt meer in de lucht dan dat ze op de grond staat. Uit vliegtuigen springen met een parachute? Een makkie voor oma.
Met de jeep door het oerwoud? Poepsimpel voor opa.

‘Vergeet niet de planten voldoende water te geven,’ roept oma boven het geluid van de motor uit.
‘Spuitwater drinken ze het liefst,’ vult opa aan.
‘Ja, maar ...’ zegt papa.

‘Oh, en vergeet Albert geen aardappels te geven als hij op bezoek komt,’ onderbreekt oma.

‘Gekookte aardappels! Een rat zoals Albert is best kieskeurig,’ vult opa opnieuw aan.

‘Albert?! Een r-r-rat ...’ stottert mama.

‘Dat is alles! Hou jullie zo taai als de kussens op ons bed, luitjes!’ roepen oma en opa nu samen. Papa lijkt nog iets te willen zeggen. Maar voor hij de kans krijgt, versmachten zijn woorden in de rook van opa’s wegscheurende Ferrari.

Daar gaan we dan. Mama, papa, ik en Eddie en Wally, onze twee honden. In de achterraut van onze bestelwagen wordt de stad kleiner en kleiner.

Hoe verder we rijden, hoe kleiner ook mijn kansen op een toffe vakantie.

We passeren alleen maar weides, bomenrijen en kleine huisjes. Geen skatepark, geen winkels waar ze videospelletjes verkopen en al zeker geen bioscopen. Dat moeten ze hier waarschijnlijk nog uitvinden, denk ik. Dit landschap lijkt wel uit het penseel van een schilder zonder fantasie te komen.

Papa trommelt met zijn vingers op het stuur. 'Dat is iets anders dan al die drukte, hé! Hier ben ik vroeger opgegroeid.'

'Wat deed je toen allemaal?' vraag ik benieuwd.

'Dingen die jij nog niet in je stoutste dromen kunt bedenken!' knipoogt hij.

'Zie je bijvoorbeeld die grote eik daar?' zegt hij terwijl hij naar een oude boom wijst.

'Daar klommen we vaak in. Iedereen mocht dan op z'n beurt een griezelverhaal vertellen. Zoals het verhaal van de verwaalde vampier.'

'Klinkt saai,' lach ik. Verwaalde vampier ...

Het zal wel! Hier zou je nog niet eens kunnen verdwalen mocht je het willen.

'Dat denk jij maar,' zegt mama.

'Wij hadden heus geen scherpjes nodig om ons te amuseren als kind.'

Papa knikt instemmend.

'Volwassenen ...' zucht ik stilletjes.

Gelukkig ben ik van plan om nooit volwassen te worden.

